

Contributed by PST

maandag, 24 januari 2011 - Last Updated maandag, 24 januari 2011

De afgelopen dagen ging de aandacht vooral uit naar de Tunesische volksopstand, die wel eens het begin van een heus revolutionair proces zou kunnen blijken. Maar ook in andere Noord-afrikaanse landen is het al wekenlang erg onrustig: Egypte, Algerije,... De armen, kleine boeren en de werkende klasse van die landen voelt de prijsstijgingen van zelfs de meest elementaire goederen en diensten, zoals basisvoedsel erg hard. Hieronder publiceren we alvast een standpunt van onze Algerijnse zusterpartij, de Parti Socialiste des Travailleurs. (SAP-Web)

Tipaza, Algiers, Oran, Djelfa, Batna, Béjaïa, Chlef, Bordj...de rellen verspreid door het hele land benadrukken dat het decennialang gevolgde beleid gefaald heeft. De keuze voor een neoliberaal beleid is tegengesteld aan de keuze om te voorzien in de meest elementaire behoeften van de bevolking.

Door het hele land hebben jongeren hun woede geuit over de stijgende prijzen van basisbehoeften, hun onvrede over het gebrek aan huisvesting, hun wanhoop over het tekort aan werk en hun miserabele levens zonder ontspanning. Algerije is een grote gevangenis waarvan de deur op slot gehouden wordt door Europa terwijl het hele land in crisis verkeert. Jongeren die zo arm zijn in een land dat zo rijk is aan grondstoffen hebben hun haat voor de nieuwe bezittende klasse laten blijken en getoond dat ze de corruptie en vernederingen afwijzen. Ze zijn vastbesloten niet toe te geven aan repressie.

Contributed by PST

maandag, 24 januari 2011 - Last Updated maandag, 24 januari 2011

De rellen zijn geen nieuw verschijnsel. Baraki en Diar Echams zijn twee steden waar de eerdere strijd voor huisvesting nog vers in het geheugen ligt. De afgelopen maanden is de onvrede verder gegroeid. In het geduw en getrek om een pak melk te bemachtigen of in de zoektocht naar een bakkerij die nog open is, zien we uitingen van woede over de gestolen miljarden en belastingvrije cadeaus aan de Golf-emiraten, Algerijnse prinses en Europese adel. De oorsprong van de sociale explosie ligt in de stijgende prijzen van basisbehoeften als suiker, olie, en levensmiddelen. De corruptie die het mogelijk maakt dat de ene persoon lang moet wachten op woonruimte terwijl de rijken voordringen is een andere bron van woede. De jongerenopstanden in de ene stad inspireren tot protest in een andere.

De sociale strijd heeft tot nu toe slechts kleine resultaten opgeleverd: na jaren van actie, stakingen en repressie won de publieke sector kleine loonsverhogingen maar deze zijn nog niet overal ingevoerd en worden bovendien tenietgedaan door de stijgende prijs van rijst. En de werknemers in de privé-sector hebben nog minder loonsverhogingen gekregen. Daarom eisen wij dat de lonen gekoppeld worden aan de prijzen.

Sinds 1994 is de waarde van de Algerijnse dinar met een factor van 20 gevallen waardoor Algerijnse arbeidskrachten nu voor investeerders spotgoedkoop zijn. Op bevel van het IMF wordt het gospel van de vrije markt gezongen en de waarde van de dinar wordt naar beneden bijgesteld terwijl de prijzen zijn losgelaten. Wij eisen herinvoering van het systeem van vaste prijzen voor basisbehoeften.

De inkomsten van de olieindustrie gaan naar prestigeprojecten - maar openbare voorzieningen worden verwaarloosd en onze jeugd heeft geen werk. De zakenlieden uit de rijke landen omarmen het Algerije van de grote contracten, onze jongeren ontvluchten het land op gammele bootjes. Het hele politieke beleid moet grondig herzien worden. De prioriteiten van nieuwe investeringen moeten de behoeften van het volk zijn: huisvesting, werk, gezondheidszorg, vervoer en educatie.

De jongeren wordt verweten dat ze in hun wanhoop hun toevlucht nemen tot geweld. Maar laat dit regime, dat een vakbond van steenbewerkers verbiedt, een seminar over geweld tegen vrouwen niet toestaat en op betogingen en stakingen alleen kan antwoorden met geweld en vervolging, wel andere mogelijkheden open om gehoord te worden?

Wij eisen vrijheid van meningsuiting, vrijheid van organisatie en het recht om te staken en te demonstreren!

Verklaring van de Parti Socialiste des Travailleurs (PST). Algiers, 6 januari, 2011